

عنوان مقاله:

خوانشی نو بر تعامل معماری زمینه ای با رویکرد اکوتوریسم در قالب طراحی مجتمع توریستی فرهنگی خرم آباد

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

ادریس صالحی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد پردیس علوم و تحقیقات همدان، گروه معماری، همدان، ایران

فرهاد کاروان زمینی - مهندس معماری و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

ابراهیم زارعی - دکتری معماری و عضو هیئت علمی دانشگاه ابوعلی سینا همدان

خلاصه مقاله:

یکی از مباحث اخیر مطرح در معماری، پایداری و به تبع آن طراحی مطابق با محیط است. اصطلاح معماری پایدار یا معماری محیط زیستی به معماری حساس به مسائل پیچیده همزیستی طبیعت، انسان و مصنوعات اطلاق می شود. امروز هدف معماری محیط زیستی ایجاد تعادلی پایدار و بناهای پایدار تلقی میشود بر همین اساس طرح باید کمترین تأثیرات مخرب را بر محیط های ساخته شده (مصنوع) و طبیعی مجاور، ناحیه اطرافشان و همچنین متن و زمینه کلی خود داشته باشند. لذا رسیدن به معماری پایدار میسر نمی گردد مگر با تأکید بر زمینه گرایی، معماری زمینه گرا بر زمین مداری و پیوند محیط با فضا تأکید دارد و با درک پیام بستر خود شکل می گیرد و در واقع پیامی را که بستر معماری به او انتقال داده به عینیت رسانده و طراحی می کند، در نتیجه ساختمان جزئی کوچک از طبیعت پیرامونی خواهد بود. در این نوع معماری هر بنایی براساس زمینه های فرهنگی، اجتماعی، تاریخی و کالبدی، اقلیمی و شرایط خاص آن سایت و ساختمان طراحی و اجرا می گردد و ساختمان عضو همخوان با اکولوژی و عنصری هماهنگ در بستر خود و در نهایت در بستر محیط زیست خواهد بود. این پژوهش بر آن است که زمینه گرایی را بعنوان یکی از اصول طراحی و معماری پایدار در حیطه پایداری محیطی معرفی کند و از آن در طراحی مجتمع توریستی فرهنگی خرم آباد بهره گیری نماید و در نهایت به طرح معماری بینجامد. این پژوهش با مطالعه کیفی و روش تحقیق توصیفی صورت پذیرفته و ابزار گردآوری داده ها، مشاهدات عینی و مطالعه منابع مکتوب، اسناد و مدارک می باشد.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، زمینه گرایی، طراحی، مجتمع توریستی فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290592>

